PA PINKELMAN

WEET JIJ WAAR ALLE KABOUTERS WONEN ?

Deze kleurplaat is gesponsord door CARTOONTJES.NL

Beste Kabouterviendjes,

Het jaar 2021 is een heel raar jaar. Wat er nu in de wereld gebeurt hebben we nog nooit eerder meegemaakt. Een rare wereld vraagt om ongebruikelijke afleiding. Pa Pinkelman vond begin 2021 dat hij een poging moest doen om de kindertjes in Beek een leuke afleiding te geven. Hij is kabouterdeurtjes gaan maken. Die deurtje heeft hij overal in de gemeente Beek verstopt. Zo kunnen de kindjes van Beek (en omstreken) samen met hun papa en mama of oma en opa, lekker buiten bezig zijn.

Het idee van pa Pinkelman werd snel en heel positief opgepakt. Inmiddels zijn er meer dan 170 deurtjes in de gemeente verstopt. Pa Pinkelman krijgt bijna dagelijks een aanbieding van mensen die nog plek hebben voor een kabouterfamilie. Zolang er nog kabouters in Beek willen komen wonen en kinderen er lol aan beleven om ze te zoeken zullen we hiermee doorgaan.

De kabouters beleven op Facebook allerlei avonturen. Pa Pinkelman krijgt vaak de vraag om deze te bundelen in een boekje. Alle kosten die worden gemaakt zijn voor rekening van pa Pinkelman zelf. Een boekje maken is duur en zal er dus niet in zitten. Een bundeling van de verhalen die tot nu toe op facebook staan is misschien een leuk alternatief. Hiermee hoopt Pa Pinkelman toch een beetje aan de vraag te kunnen voldoen. Kortom uitprinten, de voorkant kleuren en daar is de bundel met de avonturen van de kabouters in Beek. Op facebook zijn de avonturen te volgen op www.facebook.com/pa.pinkelman

Achterin deze bundel zijn een aantal kaarten opgenomen met de deurtjes, zoals deze op 9 mei aanwezig zijn. De actuele kaart met deurtjes is te vinden op de website van de kaboutermakelaar : www.dekaboutermakelaar.nl/kaart

Pa Pinkelman hoopt dat jullie, zolang het nog duurt, er nog net zo veel plezier aan beleven als hijzelf.

Lieve kaboutergroet,
Pa Pinkelman

De kleurplaat op de voorkant is gesponsord door Cartoontjes.

De Kaboutermakelaar betaalt alles uit eigen zak, zowel de deurtjes de webhosting en gebruiksrechten voor de google kaart op de website. Het gebruik van deze kaart is uitsluitend toegestaan voor het zoeken van kabouterdeurtjes in de gemeente Beek zonder een daaraan verbonde route. Het gebruik van deze kaart, een directe link naar deze pagina of het gebruik van de URL van de kaart is niet toegestaan voor commerciële doeleinden. Gebruik van deze kaart anders dan voor het zoeken naar de kabouterdeurtjes is uitsluitend toegestaan na overleg en met toestemming van de Kaboutermakelaar.

Hoe het allemaal begon

Het was de avond voor carnaval in het jaar 2021. Dit jaar was de carnaval anders. Anders dan normaal. Niets was eigenlijk normaal. Alles was anders. Sinds een paar weken wonen er weer een tiental kabouterfamilies in de gemeente Beek. Ze wonen overal. In het dorp, in het veld en in het bos. Het enige wat de Baekenaeren ervan merken is dat er hier en daar kleine deurtjes verschijnen. Kabouters zijn nog nergens gesignaleerd. Waarschijnlijk zijn ze hun huisjes nog aan het inrichten. Wel is bekend dat er iemand zich "de Kaboutermakelaar" noemt. Hij heeft een website en op facebook noemt hij zich pa Pinkelman. Hij zoek de plekjes waar de nieuwe kabouterfamilies komen wonen. Ook is hij de vraagbaak voor de kabouters en de enige die contact heeft met de grote mensen in het dorp.

In de caravalskrant van de Baeker Pottentaote werd een halve pagina aan de kabouters besteed. Daaruit bleek dat een paar *"neet ZO graote, groate Luu"* zich aangesproken voelde door de intrek van de kabouters in de gemeente. Pa Pinkelman besloot onmiddelijk in overleg te gaan met de Burgemeester. Gelukkig is alles na een lang gesprek weer helemaal goed gekomen. Maar dat was wel het begin van de kabouteravonturen in Baek.

In 2021 mogen de grote mensen geen carnaval vieren zoals ze dat gewend zijn. Ze mogen 's nachts niet eens naar buiten. De meeste zitten thuis, "gezellig" op de bank, hangend in een stoel, carnavalsmuziek op de radio of tv, de voeten op de tafel en misschien een biertje in de hand. Dat laatste is voor velen alles wat een beetje overeenkomt met carnaval. Maar de meeste Baekenaeren proberen er voor hunzelf en hun huisenoten het beste van te maken. Voor een groepje kabouters blijkt dat achteraf een heel ander verhaal. In de loop van de avond krijgt pa Pinkelman verschillende berichten dat er kabouters niet thuis zijn gekomen. Hij gaat op onderzoek uit kan het volgende reconstrueren.

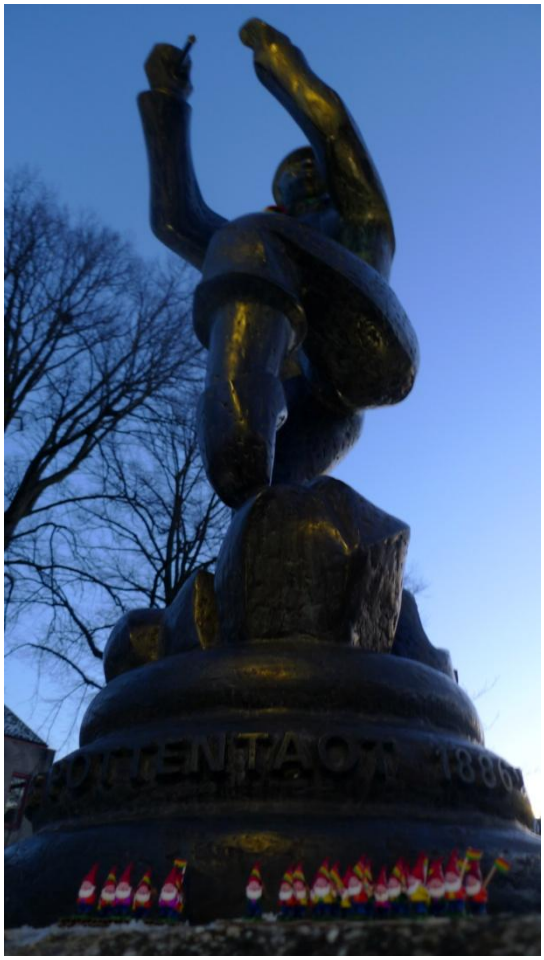

Al snel blijkt dat een aantal kabouters, na het overleg met de burgemeester, niet naar huis zijn gegaan. Omwonende van het pleintje achter het gemeente huis hebben vlak voor zonsondergang, gezang gehoord bij het beeld van de Baeker Pottentaot. Even later werd een groepje zingende kabouters voor de kerk gesignaleerd. Daar hebben ze kaarsjes aangestoken. Ze blijken nog bij cafe Frusch aan de deur te hebben gestaan, maar daar deed niemand open. Waarschijnlijk zijn er een paar achterom onder het hek door gekropen. Want al snel kreeg pa Pinkelman het bericht dat er flessen Schrobbeler uit de voorraad waren verdwenen.

Het laatste wat pa Pinkelman van de groep kabouters kon achterhalen was dat ze ze zingend boven aan de Hoolstraat het veld in liepen. Iemand die zijn hond uitliet kon pa Pinkelman vertellen dat er voorop een paar kabouters een karretje trokken met daarin een fles Schrobbeler. Het was inmiddels laat, donker en koud. Pa Pinkleman kan nu niet anders doen dan hopen dat de kabouters ergens binnen zijn, waar het in ieder geval niet vriest.

De volgende ochtend, toen ook de mensen weer naar buiten mochten is pa Pinkelman het veld in gegaan. Daar trof hij bij een paar grote, verlaten konijnenholen de lege fles Schrobbeler aan. Hier was duidelijk gefeest, maar kabouters waren er niet meer. Op de terugweg was dat anders. Hier en daar lag er een slapende kabouter voor de verkeerde deur. Op facebook hadden ook mensen gemeld dat er midden in de nacht kabouters aan hun deur had staan rammelen. Gelukkig waren de grote mensen zo lief om hen goed te verzorgen. Zo konden ze allemaal, nadat ze hun roes hadden utigeslapen, weer veilig naar hun eigen huis terug.

Dat was het moment dat de Baeknaeren voor het eerst kennis maakte met hun nieuw dorpsgenoten. Sinds die tijd zijn er bij verschillende deurtjes kabouters te zien en vertelt pa Pinkelman op facebook hun avonturen. En zo is het gekomen.

Het eigenwijze kaboutertje in Estland

In 2021 mochten de grote mensen geen carnaval vieren. Sommige jonge kaboutertjes hebben dat stieken wel gedaan. Ze hebben in het veld flink gefeest tot diep in de nacht. Omdat de kaboutertjes nog niet zo lang in Beek wonen wist niet iedereen de weg naar huis. Een kaboutertje was midden in de nacht helemaal verdwaald. Hij was helemaal alleen onderweg toen hij een vrachtwagenchauffeur tegen kwam. De vrachtwagenchauffeur zag het kaboutertje dat verdrietig was en het koud had. Hij heeft hem in zijn vrachtauto gezet waar hij kon opwarmen en hij kreeg warme chocomel met koekjes. Het kaboutertje was zo moe van alle feesten dat hij in de vrachtwagen in slaap is gevallen. De vrachtwagen was onderweg naar Estland. Dat is heel ver weg en daar is het in de winter erg koud. De vriendelijke vrachtwagenchauffeur wilde het kaboutertje niet wakker maken en heeft hem de hele reis meegenomen. Toen ze in de hoofdstad van Estland aankamen werd het kaboutertje wakker. "Waar zijn we?" vroeg het kaboutertje heel verbaasd. "We zijn heel ver huis, we zijn in Estland. Kijk maar eens naar buiten het is hier heel koud." zei de vrachtwagenchauffeur en hij tilde het kaboutertje op zodat hij door de voorruit naar buiten kon kijken. De vrachtwagenchauffeur dacht dat het kaboutertje verdrietig zou zijn omdat ze zo ver van huis waren. Maar het kaboutertje riep "Hiep hoi, echt waar?" De vrachtwagenchauffeur keek verbaasd. Het kaboutertje zei: "Dat is geweldig, hier woont een vriendje van mij. Hij is met zijn ouders hier naartoe verhuisd en ik heb hem al heel lang niet gezien". De vrachtwagenchauffeur was zo vriendelijke om samen met het kaboutertje opzoek te gaan naar zijn vriendje. Ze hadden hem snel gevonden en de kaboutertjes waren heel blij elkaar weer te zien. De vrachtwagenchauffeur is weer naar Nederland gegaan en als hij de volgende keer in Tallin is neemt hij het kaboutertje weer mee terug naar Beek.

Hugo de Groot

Vanmorgen in alle vroegte stond een kaboutertje op het station te kijken naar de treinen die kwamen en weer vertrokken. Vlak voor een nieuwe trein het station binnen reed plofte er een grote tas naast het kaboutertje op de grond. Het kaboutertje schok maar bedacht zich geen moment en kroop in de tas. Hoewel het donker was in de tas, ontdekte hij snel een broodtrommel met heerlijke broodjes. Na 20 minuten deed iemand de klep open. Er kwam een grootte hand in de tas en het kaboutertje was nu niet snel genoeg. De hand pakte de broodtrommel en deed hem open. Verbaasd keken grote mensen ogen naar het kaboutertje dat aan alle broodjes had geproefd. “Wie hebben we daar nou?” zei de eigenaar van de broodtrommel. Het kaboutertje mompelde met volle mond en de eigenaar van de broodjes kon hem niet verstaan. Hij pakte het kaboutertje voorzichtig uit zijn broodtrommel en zette hem op het tafeltje naast hem voor het raam. “Ben jij soms een neefje van Hugo de Groot?” vroeg de man. “Hoe komt u daar bij zei het kaboutertje verbaasd? Nou die had zich ook in een kist verstopt, maar wel in een grotere.” Het kaboutertje begreep er niets van en dat zag de man. Hij vertelde het kaboutertje dat Hugo de Groot een hele slimme man was die gevangen zat in een kasteel. Hij las heel veel, zoveel dat hij iedere week een nieuwe kist vol met boeken kreeg. Op een dag toen de kist zou worden verwisseld voor een nieuwe had hij alle boeken uit de kist in zijn bed verstopt. Daardoor leek het alsof hij onder de dekens lag, maar hij was in de kist gekropen. De bewakers hadden niets in de gaten en zo is hij uit het kasteel ontsnapt.

Dat is een mooi verhaal zei het kaboutertje, waar woont die Hugo de Groot. Dat is heel toevallig zei de man, als je bij het volgende station uitstapt en daar naar de markt loopt kun je een heel mooi beeld van hem zien staan. Het kaboutertje vond het verhaal zo mooi dat hij die Hugo de Groot wel wilde zien. Op het station waar hij uitstapte woonde toevallig een neefje van hem. Hij rende naar hem toe en vroeg of hij met hem naar de markt wilde gaan. Dat vond het neefje wel leuk. Nadat ze met Hugo de Groot op de foto waren gegaan hebben ze bij de poffertjeskraam op de markt een heel poffertje opgegeten. Met zijn buikje vol is het kaboutertje daarna weer op de tram gestapt. Op naar het volgende avontuur...

Kniertje

Het reislustige kaboutertje was nadat hij met zijn neefje bij Hugo de Groot op bezoek was geweest daar op de tram gestapt. Hij had nog nooit in een tram gezeten en vond het vreselijk leuk om daar eens mee te reizen. Een tram in net een trein maar dan een beetje anders. Een tram rijdt gewoon over de straat tussen alle andere verkeer en stopt heel vaak. Het kaboutertje had geen idee waar de tram naartoe ging. Iedere keer als de tram stopte, stapte mensen uit en kwamen andere mensen naar binnen. Hij wilde zo graag opgetild worden zodat hij voor een raampje kon staan en naar buiten kijken. Maar niemand zag het kaboutertje staan, iedereen stond op zijn telefoon te kijken. Omdat het kaboutertje al de hele dag onderweg was werd hij slaperig van het geschommel in de tram. Opeens schrok hij wakker, “hé, kaboutertje, wat doe jij hier?” Vroeg een vriendelijke stem. Het was een schoonmaker die de prullenbak in de tram wilde legen. Voorzichtig tilde hij het kaboutertje op en zette hem op de bank. “Waar ben ik?” Vroeg het kaboutertje terwijl hij de slaap uit zijn oogjes wreef. “Je bent op het eindstation van de tram. Als je hier de hoek om loopt sta je op het strand.” “Op het strand?” riep het kaboutertje verbaasd, dat is leuk. “Maar waar kom je eigenlijk vandaag” vroeg de vriendelijke stem? “Ik ben samen met mijn neefje bij Hugo de Groot geweest en daarna op de tram gestapt”. “Dat is toevallig” zei de vriendelijke stem, dan ken ik jou neefje heel goed. Die woont toch op het station in de stad van Hogo de Groot?” Het kaboutertje knikte met zijn hoofdje. “Weet je wat!” Zei de vriendelijke stem. “Dan bel ik naar dat station en vraag of jou neefje ook naar het strand komt”. Dat vond het kaboutertje heel erg lief. “Ga maar alvast naar het strand, daar staat een beeld van een vrouw, Kniertje, die naar de zee kijkt. Ik zal jou neefje vertellen dat je daar op hem wacht.” Al snel zag het kaboutertje het beeld staan. Hij vond het bijzonder en heel mooi. Samen met Kniertje heeft het kaboutertje daar naar de zee gekeken totdat zijn neefje kwam.

De Pier

Gisteravond heel laat kreeg pa Pinkelman een berichtje van het kaboutertje dat hij met zijn neefje aan het strand was geweest. Pa Pinkelman was een beetje ongerust omdat het zo hard waaide. Maar gelukkig wist hij dat het kaboutertje niet alleen was. Het kaboutertje was met zijn neefje de hele dag aan het strand geweest en zijn neefje had hem daar vanalles laten zien. Er is daar een heel groot gebouw dat een stuk de zee in gaat. Het waaide heel hard en het water klotst er aan alle kanten omheen en zelfs onderdoor. Het kaboutertje vond dat een heel vreemd gezicht en had zoiets nog nooit gezien. "Dat noemen ze 'de Pier' " zei zijn neefje. Het kaboutertje begon heel hard te lachen. “Komt die naam van ‘pielink’? Vroeg het kaboutertje lachend. Nee” zei zijn neefje. “De ‘Pier’ is een bouwwerk dat een stukje de zee in gaat. Het lijkt misschien wel een beetje op een ‘pierlink’ maar dat is het niet.” In de zomer is het daar heel druk want mensen vinden het leuk om daarop te lopen. Het is net of je de zee inloop. Maar dat gaan wij nu niet doen" zei het neefje meteen. "Met deze harde wind zouden we er zo vanaf worden geblazen." Het kaboutertje vond dat maar een eng idee. "Nee, laten we maar lekker verder lopen op het strand." zei hij. Met hun korte beentjes was het een zware tocht om door dat losse zand te lopen. Toen de zon bijna onder ging hebben ze nog een tijdje naar de zee staan kijken. Het kaboutertje is met zijn neefje mee naar huis gegaan waar hij voorlopg even blijft logeren.

Bootje varen op de Beek

Door de harde wind waren in het bos veel takken afgewaaid. Gistermiddag hadden twee kaboutertjes in het bos een groot stuk hout gevonden dat op een bootje leek. Ze hadden het door het bos naar de beek gesleept en waren er op gesprongen. Ze moesten zich goed vasthouden maar het lukte hun om heelhuids op hun bootje het bos uit te komen. In het dorp aangekomen bleef hun bootje in de rommel aan de kant van de beek hangen. Ze trokken hun bootje verder tussen de rommel zodat het niet wegspoelde. Vanmorgen in alle vroegte gingen ze kijken en hun bootje lag nog steeds tussen de rommel. Het koste hun heel wat moeite om het daar tussen uit de duwen, maar de harde stroming hielp hun een handje. Vlak voor het bootje door het water werd meegenomen sprongen de twee kaboutertjes er op. Ze hadden de grootste lol en genoten van de mensen die aan de kant naar hun keken. Hun bootje stroomde door het hele dorp tot ze in een stroomversnelling een grootte tunnel in werden geduwd. Het was er pik donker en het water stroomde erg hard. Ook hoorde ze rare geluiden en was het net of er oogjes naar hun keken. Plots trok er iets aan hun bootje en vielen ze bijna in het water. “Wat doen jullie hier?” sprak een hoog stemmetje. De kaboutertjes konden niet zien wie dat zei en hielden elkaar bang vast. “Niet bang worden” zei het stemmetje, “Wij zijn de donkere beek bewoners. Maar wat doen jullie hier?” De kaboutertjes vertelde wat ze hadden gedaan en dat ze niet hadden gedacht in de donkere beek te belanden. “Hoe komen we hier uit?” Vroegen de kaboutertjes. “Dat gaat vanzelf” zei het hoge stemmetje. “Jullie moeten je wel goed vasthouden want er komen een paar watervalletjes. Voor je het weet slaat jullie bootje om en liggen jullie in het water.” Het hoge stemmetje was nauwelijks uitgesproken of hun bootje maakte een grootte salto en de kaboutertjes lagen in het water. “Help, waar ben je?” Riepen de kaboutertjes naar elkaar. Maar ze konden nog steeds niets zien. Voor ze het door hadden werden ze ergens op gehesen. Dat was ook nat maar wel heel zacht. “Houden jullie je maar goed vast aan mijn vacht. Ik zal jullie wel weer naar het licht brengen.” Zei een andere stem. Na een tijdje zagen ze in de verte een beetje licht. Aan het einde van de donkere beek moesten ze wennen aan het licht en even later konden ze zien wie hun redder was. Ze zaten op de rug van een grootte vriendelijke bruine rat. Buiten was het kouder dan in de donkere beek en de kaboutertjes zaten te rillen op de rug van de rat. “Als jullie lekker tussen mijn vacht kruipen breng ik jullie naar een plekje waar je kunt opwarmen. Misschien zijn daar ook wel mensen die jullie weer naar huis kunnen brengen.” Zei de vriendelijke rat. Na een tijdje klom de rat uit de beek en liep naar een huisje. “Hier binnen kunnen jullie opwarmen. Er is hier ook vast wel iemand die jullie weer naar huis wil brengen. Maar jullie moeten wel heel zachtjes praten.” De kaboutertjes bedankte de rat en gingen naar binnen. Het was er lekker warm en er branden heel veel kaarsjes. Ze gingen heel stil in een hoekje staan tot ze opgewarmd waren. Er kwamen mensen binnen, die staken een kaarsje aan, ze gingen zitten en vertrokken weer. De kaboutertjes waren erg onder de indruk van wat ze zagen. Ze waren al een hele tijd van huis en hadden honger gekregen. Plotseling fluisterde iemand “hallo kleine vriendjes, kan ik jullie ergens mee helpen?” “We willen graag naar huis” zeide de kaboutertje heel zachtjes. “Kruip maar in mijn jaszak” fluisterde de stem “ dan breng ik jullie naar huis. In de jaszak was het lekker warm en toen ze thuis aankwamen bedankte ze de vriendelijke stem, ze waren nog net op tijd thuis voor het avondeten.

Sterke verhalen

“Weet je”, zei het ene kaboutertje tegen het andere, “vorige week heb ik in een helikopter gevlogen. We vlogen wel 500 m hoog en we vlogen wel 100 km snel.”” Nou” zei het andere kaboutertje,” ik heb op een nijlpaard gereden en die liep wel 150 km... Wij zijn helemaal over Limburg gevlogen... Dat nijlpaard ging ook zwemmen in een rivier en daar zaten ook krokodillen in... Wij hadden een parachute om... Wij hadden een roeispaan mee... Wij zijn ook nog over België en Duitsland gevlogen... Wij hebben op een eiland kokosnoten gegeten en kokosmelk gedronken... Wij hebben op een markt patat met frikandellen gegeten... Wij hebben ook hele grote vissen gezien, en die krokodillen hebben die gevangen en opgegeten...Wij hebben heel veel grootte vogels gezien, die vlogen met ons mee... Wij zijn ook nog met een boot een hele grote zee opgevaren... Wij hebben ook nog met een groot vliegtuig, met wel 200 mensen erin meegevlogen... Op die boot was ook een zwembad... In dat vliegtuig kon je een heleboel films kijken en door de raampjes kon je heel ver weg kijken... Toen ging het heel hard waaien... Wij zagen in de verte onweer... De golven kwamen helemaal over de boot heen... De bliksem vloog helemaal om het vliegtuig heen...

“Jongens komen jullie eten” riep de moeder van de kaboutertjes “morgen regent het ook weer, dan kunnen jullie verder gaan met elkaar sterke verhalen vertellen.”

Op reis naar Belgie

Meer dan tien dagen geleden had pa Pinkelman twee neefjes op pad gestuurd om bij hun nieuwe vriendjes in België te gaan wonen. Hij had ze goed verzorgd, netjes in een doosje gedaan. Genoeg broodjes, koekjes en pakjes chocomel meegegeven want hij wist niet hoelang de reis precies zou gaan duren. De meneer op het postkantoor had gezegd dat het doosje wel een paar dagen onderweg zou zijn omdat het helemaal naar het buitenland zou gaan. Toen pa Pinkelman zei dat er kaboutertjes in het doosje zaten zei de meneer van de post, “we mogen geen kabouters per post versturen, stel je voor dat ze ergens kwijt raken?” Pa Pinkelman verzekerde de meneer dat de kabouter genoeg te eten bij zich hadden en er vriendjes in België op hun zaten te wachten. De meneer van de post vond het uiteindelijk goed, maar ze moesten wel heel stil zijn tijdens hun reis. En daar gingen de kabouters. Het doosje werd opgehaald in een hele grote zak met heel veel andere brieven en pakjes. Achter in een auto hobbelde ze naar de postsorteercentrale. Daar werd de zak omgekiept en gingen de brieven en pakjes alle kanten op, belande in grote bakken en werden weggedragen. Toen alle post was gesorteerd lag het doosje met de kabouter nog in een hoekje. Alle mensen die daar werkten waren al naar huis gegaan maar niemand had het doosje opgemerkt. De kabouters lagen daar en de volgende en daaropvolgende dag lagen ze er nog steeds. Ze waren blij dat pa Pinkelman hun broodjes en chocomel had meegegeven, maar die waren na een paar dagen op en hun buikjes begonnen een beetje te knorren. Omdat hun pakje al een tijdje niet had bewogen wisten ze niet waar ze waren en hoelang het nog ging duren voor ze bij hun vriendjes aan zouden komen. Hoewel ze hadden belooft heel stil te blijven kropen ze toen toch stiekem uit het doosje. Hoewel het donker was konden ze zien dat ze in een hele hele hele grootte ruimte waren. Overal stonden dozen en pakjes en de kaboutertjes werden een beetje verdrietig van het idee dat ze niet wisten waar ze waren, dat er vriendjes op hun zaten te wachten en niet wisten hoe ze daar moesten komen. In hun zoektocht naar iets te eten hoorden ze ineens het geluid van piepende banden en gegiechel en rumoer. Ze konden nog net op tijd weg springen. Daar kwam een grote rode trapauto aan met een paar muizen op het zadel. De muizen hadden de grootste lol en reden rondje in de postcentrale. De kabouters stonden met open mond te kijken hoe ze keer op keer in volle vaart langs kwamen rijden. In de verte zagen ze dat een hele groep muizen stond en dat bij ieder rondje andere muizen mochten meerijden. Hoewel de kaboutertjes dachten dat de muizen hun niet hadden gezien stopte de auto plots. Een vriendelijk muis riep naar de kabouters, “hé jongens, willen jullie ook een rondje meerijden?” Ze bedacht zich geen moment en klommen boven op de trapauto. Na een paar rondjes stopte het autootje en klommen ze eraf. De muizen vroegen hoe ze in de postcentrale waren gekomen. “We zijn onderweg naar vriendjes in België, maar het doosje waar wij in zaten heeft al een paar dagen niet bewogen. We zijn bang dat ze ons zijn vergeten en nu weten we niet hoe we bij onze vriendjes moeten komen.” De muizen vroegen of ze wisten waar hun nieuwe vriendjes woonden. Gelukkig had pa Pinkelman hun een briefje meegegeven met de namen en het adres van hun nieuwe vriendjes. De kabouters lieten dat aan de muizen zien en ze kropen ermee op het autootje. Opeens begon het autootje te huilen, dikke tranen rolden over zijn koplamp. Toen de muizen weer naar de kaboutertjes kwamen vroegen ze waarom het autootje huilde. De muizen zeiden dat het autootje al heel lang in de postcentrale staat. Ooit is hij daar in een grote doos naartoe gebracht maar omdat het etiket met het adres er half af was gescheurd wist niemand waar het autootje naartoe moest. Sinds die tijd rijden de muizen iedere nacht, als alle mensen weg

zijn rondjes door de postcentrale. Maar waarom moest het autootje dan huilen vroegen de kaboutertjes? Het autootje herkende het adres dat jullie hem gaven, daar wonen 2 hele lieve vriendjes, en hij vraagt of hij jullie er naartoe mag brengen. De kaboutertjes sprongen een gat in de lucht en waren ineens helemaal vergeten dat ze verdrietig waren en honger hadden. Omdat alle deuren nog dicht waren konden ze niet direct vertrekken. De muizen gaven de kabouters koekjes mee voor hun reis waarna de kabouters op het autootje klommen. Vol spanning wachten ze tot de eerste medewerkers kwamen. Toen de poort ver genoeg open ging, gaf het autootje vol gas en scheurde er met de kaboutertje op vandoor. Het was nog heel vroeg maar de zon begon al op te komen. Het autootje vond het geweldig dat hij eindelijk weer een keer buiten kon rijden en de kaboutertjes genoten van hun tocht. Zonder ook maar een keer verkeerd te rijden stopte hij na een paar uur. Ze stonden voor een grootte poort. Het autootje toeterde en hield van blijdschap niet op met toeteren. Toen de poort voorzichtig open ging zagen ze hun nieuwe vriendjes die al meer dan tien dagen op hun zaten te wachten. Ze waren allemaal heel blij dat ze elkaar uiteindelijk toch nog hadden gevonden.

Op avontuur in huis

“Waarom moest jij nou weer zo eigenwijs zijn”, gromt het ene kaboutertje tegen het andere. “Ja maar jij ben ook gewoon met me meegegaan....Als ik dit had geweten had ik dat nooit gedaan... Ja maar je hebt het wel gedaan... Nou mooi, en nu zitten we hier. Het is hier pikdonker en we kunnen geen kant op... Ja leuk toch, ik vind het wel spannend. Het is hier in ieder geval rustig en lekker warm. Het lijkt wel een beetje op een geheim holletje... ja, leuk hoor! Wie weet hoe lang we hier nog moeten zitten!

Opeens gaat een deur open, ‘klik’, een lamp gaat aan. De kaboutertjes kunnen elkaar weer een beetje zien. Even laten horen ze rare geluiden... ploep... ploep...klaterde klater. Dan beweegt hun holletje en vallen de kaboutertjes op de grond. Als ze hun blik omhoog richten, kijken ze in het kruis van een afgezakte broek. Twee gefronste ogen kijken over de broek naar de kaboutertjes. “Wat doen jullie nu hier?” Vraagt een stem. “We waren op avontuur in huis. Toen we op de rollen wc papier waren geklommen stortte de hele stapel in en kwamen wij vast te zitten in een rol.” Zei het kaboutertje. “Alla, hoppa, snel naar huis stelletje avonturiers”, zeggen de gefronste ogen. “Jullie hadden allang in bed moeten liggen.”

Abseilen

Net kreeg pa Pinkelman telefoon van de brandweercommandant. Om Pa Pinkelman niet te laten schrikken zei hij meteen dat er geen gewonden waren gevallen, geen schade was ontstaan en alle kabouters inmiddels weer in veiligheid zijn gebracht. Maar wat was er dan gebeurd? De brandweer werd een uurtje geleden gebeld door een oplettende bewoonster die verschrikt vertelde dat er een paar kabouters aan haar vensterbank hingen. Ze waren daar gaan abseilen en slingerde nu aan het touw omdat dat te kort was waardoor ze niet op de grond uitkwamen. Ze maakte een kabaal van jewelste. Gelukkig hadden ze elkaar goed vast en waren ze sterk genoeg om daar te blijven hangen tot de brandweer met een hoogwerker aan kwam. Toen ze door de brandweer naar beneden waren gehaald vertelde ze dat ze in de krant hadden gelezen dat er mensen van een flat konden abseilen, en ze wilde dat ook wel eens proberen. Ze hebben nu toch wel een beetje de schrik in hun beentjes gekregen en zullen dit nooit meer doen. Gelukkig is alles weer goed afgelopen. De oplettende bewoonster heeft de kabouters even mee naar binnen genomen. Vanavond mogen ze daar blijven, morgen zullen ze terug gaan naar Geverik waar ze eigenlijk wonen. Ze hebben koekjes en warme chocomel gekregen en worden goed verzorgd. Pa Pinkelman zal de oplettende bewoonster nog persoonlijk bedanken en als de makkers morgen weer thuis zijn, zal hij nog een hartig woordje met hun gaan spreken.

Stttttttt..... ff genieten....

Snoepwinkel

Vorige week had pa Pinkelman zijn hulpkaboutertjes op pad gestuurd om samen met de paashazen, chocolade eitjes te gaan kopen. Het was de bedoeling om die zondagochtend door de paashazen naar alle kaboutertjes te brengen. Maar een paar kabouters hadden ze al voor die tijd ontdekt. We hebben kunnen zien dat uiteindelijk alle eitjes na een soms wilde achtervolging van de hazen, weer zijn terug gevonden. Daardoor hebben alle kabouters zondag van hun chocolade eitje kunnen smullen. Inmiddels wonen er zoveel kabouters in Beek dat Pa Pinkelman niet meer kan overzien wat ze allemaal uitspoken en dat doen ze dus ook regelmatig. Vanmorgen kreeg pa Pinkelman telefoon van de mevrouw van de snoepwinkel. Toen ze vanmorgen haar winkel binnen kwam hoorde ze een raar geluid. Ze kon het niet meteen thuisbrengen en ging op onderzoek. Even later ontdekte ze een kaboutertje die lag te snurken in een grote bak met snoep. Ze wist niet goed wat ze met hem moest doen want hij zag een beetje groen rond zijn neusje. Ze besloot hem rustige laten slapen en meteen pa Pinkelman te bellen die beloofde meteen te komen. Intussen had de mevrouw van de winkel ook ontdekt dat er overal snippertjes lagen, van zilverpapier waar de chocolade eitjes in waren gewikkeld. Ze vond snippers van alle smaken en dat waren er wel 50. Toen ze verder keek zag ze dat van alle smaken eitjes er een was opengemaakt en een heel klein hapje was genomen. Ja, toen verbaasde het haar niet dat het kaboutertje groen zag om zijn neus. Toen pa Pinkelman aankwam bij de winkel lag het kaboutertje nog steeds te snurken tussen de aardbeienschuimpjes. Voorzichtig maakte ze hem wakker. Ze waren bang dat hij zou schrikken en misschien wel moest overgeven. Gelukkig gebeurde dat laatste niet, maar hij schrok wel. Hij was bang dat hij van pa Pinkelman op zijn donder zou krijgen, maar pa Pinkelman wilde alleen weten waarom hij in de snoepwinkel was achtergebleven. Het kaboutertje keek heel schuldig en zei, “wie wil er nou niet één keer in zijn leven een paar dagen een hele snoepwinkel voor hem alleen hebben?” Ja, daar had pa Pinkelman natuurlijk geen antwoord op en hij kon ook niet boos worden op het kaboutertje. “Maar wat moet ik nu met al die eitjes waar een hapje uit is?” Vroeg de mevrouw van de snoepwinkel aan pa Pinkelman. Hij krabbelde zich eens goed achter zijn oren en zei toen, “dat is helemaal geen probleem, ik heb van de Baekse kabouterviendje geld gekregen, mogen we daar eitjes voor kopen voor de kindertjes van de voedselbank?” De mevrouw van de snoepwinkel vond dat een prachtig idee en gaf pa Pinkelman een fikse korting. De voedselbank werd gebeld en alles werd meteen opgehaald. Omdat door de actie van het kaboutertje nu een heleboel kindjes overheerlijke chocolade eitjes krijgen mag hij voorlopig nog in de snoepwinkel blijven helpen. Hij hoefde niet te beloven nooit meer van alle eitjes een hapje te nemen, want hij gaf toe dat hij toch wel een beetje misselijk was geweest van zoveel chocolade.

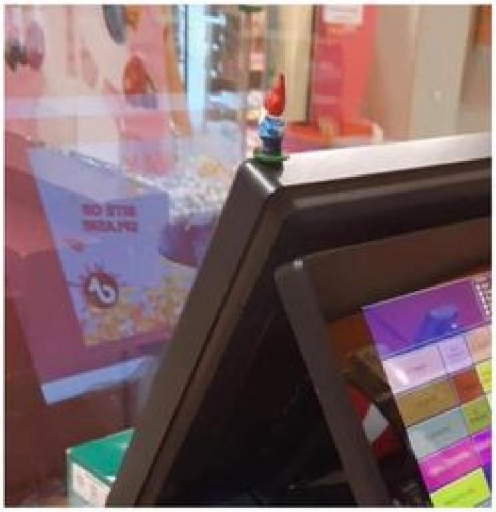

Lieve kaboutervriendjes, door jullie onophoudelijke gezeur om kaboutertjes te willen kopen, en jullie giften die bij de winkel zijn gedaan, zijn we er samen in geslaagd ruim 30 kilo paaseitjes aan de voedselbank te doneren. Alles wordt eerlijk verdeeld en volgende week uitgereikt. Daarvoor mogen jullie je allemaal zelf een schouderklopje geven. Dank jullie allemaal 👍👏👏👏👏👏👏

Nieuwe neefjes in het park

Ondanks het slechte weer zijn er afgelopen week toch weer een paar kabouterfamilies naar Beek verhuist. De familie die in het park is komen wonen kreeg gisteren al bezoek van een neefje die in het bos woont. Hij vroeg of zijn neefje mee naar buiten mocht, dan zou hij hem de omgeving laten zien. De ouders vonden het prima en de twee gingen op pad. Ze wandelde langs de vijvers en het kasteel. Klommen de berg op en kwamen langs de bosrand weer richting huis. Ze merkten dat het ook al een beetje lente begon te worden. De bomen en struiken krijgen al kleine blaadjes. Het was druilerig weer en aan de bosrand zaten ze lekkere beschut onder het jonge opkomende groen. Vanaf die plek hadden ze goed overzicht over de vijvers en het park. Dat vonden ze wel leuk, zij konden alles zien, maar ze waren zelf niet te zien. Door het slechte weer was het niet druk in het park. Er liepen een paar mensen met een hond. Ze zagen een papa met zijn zoontje die hard op een loopfiets door modderpoelen denderde. Het kereltje schaterde van de lach als de modder alle kanten op vloog. Maar verder was het er stil. Zo stil dat er meer eigenlijke parkbewoners in de vijver zwommen en rond de vijver liepen dan normaal. Tussen het struikgewas zagen ze opeens iets bewegen. Het jonge groen bewoon voorzichtig en er kwam een jong gansje tevoorschijn, en nog een, en nog een, en nog een, en nog een... de neefjes keken ademloos naar de jonge diertje die een voor een tevoorschijn kwamen. Ze hadden dit nog nooit gezien. Meestal zijn de ganzen waarmee ze spelen veel groter. Ze besloten om de familie gans van dichtbij te gaan bekijken. Pa Pinkelman had hun geleerd om jonge dierenfamilies met rust te laten. Soms kunnen ze schrikken en de ouders willen hun kroost altijd goed beschermen. Dit wetend liepen ze zo ver ze konden onder het jonge groen van de bosrand naar de ganzen familie. Vader en moeder gans hadden hun al snel gezien maar lieten dat niet merken. Ze lieten hun kroost rustig over het gras scharrelen en hielden de neefjes in hun ooghoek in de gaten. De neefje waren zo geobsedeerd door de kleintje dat ze niet in de gaten hadden dat vader gans weg was. Ze hoorden ook het geritsel achter hun in de struiken niet. Maar toen ze voorzichtig aan hun jasjes werden opgetild verstijfde ze helemaal. Ze hadden niet door dat vader gans hun met zijn bek voorzichtig had opgetild. Hij draaide zijn hoofd helemaal naar achteren en liet de kaboutertje op zijn rug tussen de zachte veren los. Met de neefjes op zijn rug waggelde hij rustig naar moeder gans en hun kroost. De kabouters zaten hoog en zacht. Blijf hier maar zitten zei de gans, dan kunnen jullie de kleintjes goed bekijken, ze zijn vandaag voor het eerst in hun jonge leven uit het nest. Binnenkort gaan ze leren zwemmen, maar vandaag mogen ze alleen even naar buiten. Pa Pinkelman had al verteld dat jullie bij ons in de buurt zouden komen wonen zei de gans. Ja zei het kaboutertje, wij wonen op een heel mooi plekje, met uitzicht op de vijver. Nou zei de gans dan breng ik jullie nu naar huis en als de zon schijnt komen jullie maar eens bij ons op bezoek.

Zwemmen met de jonge gansjes

De neefjes zijn afgelopen week een paar keer op bezoek geweest bij de familie gans. De kleine gansjes groeien als kool. De kabouters krijgen met de dag meer moeite om op de rug van de kleine gansje te klimmen. Het lukt hen nog steeds en de gansjes gakken er op los als de kabouters over hun heen kruipen en “paardje” rijden op hun rug. De gansjes verkennen de wereld om zich heen iedere dag een stukje verder. Samen met de kabouters spelen ze op het grasveld naast de vijver. Vandaag was het koud buiten, maar de gansjes hebben een dikke donsjas aan, ze hebben het niet snel koud. De kaboutertjes waren op een gansje geklommen en diep onder de veren gekropen. Dat was heerlijk warm en alleen hun neusje kwam zo nu en dan tussen de veren tevoorschijn. Samen met de gansjes hebben ze een middagdutje gedaan in het grote ganzennest. Dat de gansjes wakker werden en rustig aan de wandel gingen hadden de kaboutertjes niet door. Ze wisten ook niet dat het vandaag een grote dag zou zijn voor de gansjes. Ze kregen vandaag hun eerste zwemles. Tussen vader en moeder gans hobbelde de kleine gansjes naar de rand van de vijver. Een voor een gleden ze het water in. Ook het gansjes waar ze onder de veren nog lekker lagen te slapen. Vader en moeder gans hadden hun niet gezien en gaven het gansje een zetje waarna het de vijver in gleed. Door de twee kaboutertjes op zijn rug, was het gansje zwaarder dan zijn broertjes en zusjes. Het gansjes ging in het water meteen koppetje onder en schudde met zijn veren. Beide kabouters waren meteen wakker, kletsnat en ijskoud. Het gansje kwam meteen weer boven en zwom achter de rest van zijn familie aan. Het vergat de kaboutertjes helemaal. Die waren van zijn rug gevallen en zwommen met een blauwe neus van de kou, in het midden van de vijver. Het was zo koud dat ze bijna geen adem hadden op hulp te roepen. Gelukkig had een oplettend waterhoentje het zien gebeuren en zwom snel naar de kaboutertjes toe. Klim maar op mijn rug zei het waterhoentje, maar de kaboutertjes waren zo koud dat ze geen kracht meer in hun handjes hadden om tussen de veren van het waterhoentje te kruipen. Een van de kaboutertjes verdween onder water en de ander kon hem niet meer zien. Even laten verdween ook het andere kaboutertje onder water. Als er mensen in de buurt waren geweest hadden ze de kaboutertjes onder het troebele water niet meer kunnen zien. Maar het waterhoentje merkte al snel dat de kaboutertjes niet op zijn rug waren gekropen en nam een hele diepe duik. Het duurde even voor het weer naar boven kwam en zwom meteen naar de kant. Daar schudde het zich uit en beide kaboutertjes vielen tussen zijn veren uit op het gras. Ze bewogen niet meer en zagen blauw van de kou. Het waterhoentje wist niet wat het nu moest doen. Intussen waren de ganzen terug gezwommen naar de kant, papa gans en mama gans pakte beide een kaboutertje aan zijn natte jasje en schudden hun voorzichtig wakker. Met beide een kaboutertje in hun bek, liepen ze meteen naar het kabouterhuisjes aan de rand van de vijver. Vader en moeder kabouter schrokken zich een hoedje toen de ganzen op hun deurtje klopte en ze de verkleumde kabouters in hun bek zagen. Moeder kabouter heeft ze in een warm bad gezet en nu liggen ze in bed met een flinke kom kippensoep, meloen en thee met honing. Ze zullen nooit meer in slaap vallen tussen de veren van jonge gansjes.

Muizenstreken

Een van de kaboutertjes is een paar weken geleden bij een lieve familie komen wonen in een groot huis met een mooie tuin. Maar die familie woont daar niet alleen, er woont ook een kat, een grote grijs gestreepte kat. Kaboutertje vond die kat best eng, ze is groot, maakt rare geluidjes als ze slaapt en als ze haar poten strekt komen er vlijm scherpe nagels tevoorschijn. Kaboutertje durfde nooit dicht bij te komen en begon zich een beetje eenzaam te voelen in het grote huis. Overdag waren de mensen aan het werk en ‘s avonds zat de kat bij de mensen op de bank. Op een dag toen de mensen weg waren hoorde kaboutertje gerommel in de keuken. Hij ging kijken zag een paar muizen door de keuken lopen met stukken koekjes in hun bek. Sommige hadden een stuk dat zo groot was dat ze het niet konden tillen en sleepte dat achter zich aan. Ze brachten die koekjes naar het voerbakje van de kat en rende meteen terug naar het gat onder in de voorraadkast. Kaboutertje begreep en niks van. Toen het bakje vol was en de muizen niet meer terug kwamen ging kaboutertje, zo nieuwsgierig als hij is, kijken wat er achter dat gat in de voorraadkast te zien was. Het was er donker, maar hij zag een heleboel schimmen die meteen op hem afkwamen. Hehe, eindelijk heb je ons gevonden zei een muis. Je woont hier nu al een paar weken en bent nog nooit bij ons op bezoek geweest. Ik wist niet dat jullie hier ook wonen, zei kaboutertje, ik heb jullie nooit eerder gezien. Wij wonen hier al heel erg lang, maar komen overdag liever niet naar buiten, zei de muis. Sinds de mensen een kat hebben is het voor ons veel te gevaarlijk. Maar waarom doen jullie dan de voerbak vullen met lekkere koekjes vroeg het kaboutertje. Nou, zei de muis, als de kat de koekjes op heeft, gaat ze niet meer op ons jagen. O dat is slim zei het kaboutertje, ik vind die kat ook heel erg eng, mag ik jullie morgen komen helpen? Dat vonden de muizen prima. Zo gezegd zo gedaan. Kaboutertje ging de volgende dag, nadat de mensen naar hun werk waren, naar de keuken en kroop door het gat de voorraadkast in. De muizen zaten al op hem te wachten. Ze hadden een grote rol met chocolade koekjes van een plank geduwd. De stukken koekjes en chocolade brokken lagen overal op de bodem in de kast. Kaboutertje en de muizen begonnen aan hun werk en sleepte de brokken naar de voerbak van de kat. Nadat de klus geklaard was ging kaboutertje met de muizen mee terug naar de voorraadkast. Daar aten ze alle kruimels op waarna ze zo moe waren dat ze in slaap vielen. Wat ze niet wiste was dat ze een spoor van chocolade voetstapjes achter hadden gelaten van voerbakje naar de kast. Toen de mensen thuis kwamen van hun werk lag de kat te miauwen op de bank. Haar baasje vroeg wat er aan de hand was en de kat zei dat ze heel erg buikpijn had gekregen nadat ze had gegeten. Dat is raar zei het baasje, ik heb je nog helemaal geen eten gegeven. Jawel zei de kat, mijn bakje was helemaal vol, net als iedere dag als jullie weg zijn. Het baasje begreep er niks van en ging in de keuken kijken. Er lagen nog een paar stukjes chocolade koekjes in het bakje. Het baasje zag ook de kleine chocolade voetsporen en volgde die naar de voorraadkast. En jawel hoor, het hele zooitje schrok wakker toen de deur open ging. De muizen schoten alle kanten op en kaboutertje bleef versuft achter. Wat hebben jullie uitgevreten, vroeg het baasje van de kat. Hebben jullie de kat chocolade koekjes gevoerd? Dat is niet goed voor katten en nu heeft ze buikpijn. Maar waarom hebben jullie dat eigenlijk gedaan? Kaboutertje vertelde het hele verhaal, dat hij en de muizen bang waren voor de kat en zo hoopte dat ze hun met rust zou laten. Het baasje van de kat kon dat begrijpen en tilde kaboutertje voorzichtig op. Als dat zo is dan moeten we zorgen dat jullie vriendjes worden. Nou is het baasje van de kat de beste bemiddelaar ter wereld. Samen liepen ze naar de stoel waar de kat lag te slapen. Het baasje

aaide de kat over haar bolletje waarna ze wakker werd. Gelukkig was de buikpijn inmiddels over. Kaboutertje keek vanaf de leuning angstig naar de kat en wilde het liefste wegduiken, maar het baasje vertelde het verhaal aan de kat en vroeg de kat om lief te zijn voor kaboutertje en de muizen. Nadat ze zich eens goed had uitgerekt en haar baasje een kopje had gegeven draaide ze zich naar kaboutertje en gaf hem een dikke zoen. Je hoeft niet bang te zijn voor mij, zei de kat, en de muizen ook niet. Ik doe kaboutertjes geen kwaad, en de muizen rennen veel te snel, die krijg ik toch nooit te pakken. Opgelucht ging kaboutertje het goede nieuws aan de muizen vertellen. Sinds die tijd staat er iedere morgen voor de kat, kaboutertje en de muizen iets lekkers klaar. Als daarna de mensen naar hun werk zijn, danst het hele zooitje gezellig samen op de tafel.

De bloemetjes buiten zetten

Het zonnetje schijnt. De vogeltjes fluiten. Eindelijk worden de bomen en struiken voorzichtig groen. Na al die regen en kouden weken willen de kabouters weer eens lekker naar buiten. De neefjes doen een rol koekjes en twee pakjes chocomel in hun rugzakje en gaan op pad. Ze willen het veld in om te kijken wat de dieren aan het doen zijn. Of de veldmuizen al uit de winterslaap en of de mollen al tunnels aan het graven zijn. Op het grasveldje op de hoek zien ze een kraai scharrelen. Hij pikt in de grond en vliegt weg met een takje in zijn bek. Even verderop zien ze een paar vinkjes die af en aan vliegen naar een nestkastjes in een tuin. Er zitten twee meisje op een bankje. Ze komen net niet met hun voetjes aan de grond. Om de beurt kijken ze op elkaars mobieltje. Ze giebelen en bengelen met hun beentjes. Op het grasveldje trappen een paar jongens tegen een bal. Het gras is nog niet gemaaid en als ze tegen de bal trappen vliegen er ook een paar madeliefjes mee. De kaboutertjes bekijken het hele schouwspel aandachtig. Ze hebben eigenlijk geen zin meer om dat hele stuk naar het veld te lopen. Op het grasveldje is veel te veel te beleven. Ze ploffen neer aan de rand van het grasveldje en laten zich met hun rug tegen een boom glijden totdat ze met gestrekte kuiten liggen. De zon prikt in hun gezicht en ze liggen daar prima. Ze drinken chocomel en eten van de koekjes. Door de warmte van de zon worden ze slaperig en even later liggen ze beide te snurken. Iemand hoog boven in de boom, had het hele schouwspel zien gebeuren en kroop op zijn kop langs de boomstam naar beneden. Voorzichtig pikte hij de hele rol met koekjes en als een pijl uit een boog schoot het weer de boom in. De kaboutertjes hadden niets gemerkt van de beroving. De rover zat al snel met het lekkers op een tak boven de kaboutertjes. De kruimels vielen recht omlaag, in hun gezichtjes. Een kaboutertje werd wakker. Hij zag een grote bruine pluimstaart aan de ene kant van de tak en twee handjes die een koekje vasthielden aan de andere kant. Het andere kaboutertje werd ook wakker van de kruimelregen. Nou dat is lekker zei het ene kaboutertje, ja, dat zal het eekhorentje ook hebben gedacht toen hij onze koekjes pikte. Laten we maar naar huis gaan. De kinderen waren ook gestopt met voetballen en de meisjes zaten niet meer op het bankje. Toen ze thuis kwamen vroeg pa Pinkelman wat ze de hele middag hadden uitgespookt. Ze keken elkaar aan en zeiden in koor, we hebben de bloemetjes buiten gezet.

Koningsdag 2021

De Baekse kabouters vonden de lintjesregen, de Burgemeester in de Lindjesexpess, de trotse mensen met een Koninklijke onderscheiding geweldig. Ze hadden gisterochtend gehoord dat Pa Pinkelman en de hulpkabouters de hele dag druk bezig zouden zijn met de lintjesregen. Maar de neefjes wilde zo graag naar het bos. Dus trokken ze hun laarsjes en regenjasjes aan en liepen ze langs de vijver het bos in. Toen het de hele dag mooi weer bleef begrepen ze er niets meer van. Thuis vroegen ze hoe dat zat met die lintjesregen. Pa Pinkelman heeft hun alles uitgelegd. Mensen die iets speciaals hebben gedaan krijgen van de koning, op de dag voor zijn verjaardag een onderscheiding en dat noemen ze een lintje. Dat vonden ze leuk en bedachten dat ze de koning dan vandaag konden gaan feliciteren. Toen iedereen in bed lag slopen ze naar de keuken, maakte daar broodje klaar en vulde hun veldfles met het oranje drankje dat pa Pinkelman op de aanrecht had gezet. Bij het krieken van de dag stonden ze op het station. Met de eerste trein vertrokken ze naar de Hofstad, waar de Koning woont. Na hun eerste overstap vonden ze het tijd worden voor hun ontbijt. Ze aten een broodje en dronken het flesje met oranje drankje leeg. Toen de conducteur langs kwam lagen ze in een diepe slaap. De conducteur rook aan het flesje en begon te lachen. Hij tilde de kaboutertjes voorzichtig op, ze werden niet eens wakker. Bij het eerst volgende station bracht hij ze op een kussentje helemaal voorin naar de treinmachinist. Daar was het heel rustig en na een paar uur deed een kaboutertje voorzichtig een oogje open. Hij lag lekker en zijn neefje was nog in een diepe roes. Toen de treinmachinist door had dat een kaboutertje wakker was en met een half oogje naar buiten keek begon hij heel hard te lachen. Het kaboutertje fronste zijn wenkbrauwen en keek de machinist scheef aan. Wat is er gebeurt? Vroeg het kaboutertje. Jullie hebben samen een hele fles oranjebitter opgedronken en daarna zijn jullie in slaap gevallen. We zijn bijna in Groningen, daar moeten we even wachten en dan gaan we weer terug naar het zuiden. Waar wilde jullie eigenlijk naartoe? Vroeg de machinist. We willen naar de Hofstad om de Koning te feliciteren met zijn verjaardag. Mmmmmm..... zei de machinist en krabde zich achter zijn oren. Dan zijn jullie helemaal aan de andere kant van het land terecht gekomen. Blijf hier nog maar lekker liggen, je neefje zal ook zo wel wakker worden. We zullen zorgen dat jullie op de goede trein komen die jullie naar de Hofstad zal brengen. Een paar uur laten dan ze hadden gehoopt stappen ze in de Hofstad uit de trein. Ze zetten er flink de pas in want ze willen de Koning feliciteren. Ze liepen door de straten van de Hofstad maar zagen nergens een groot paleis met vlaggen en mensen. Na een tijdje besloten ze een voorbijganger de weg te vragen. Daar om de hoek achter het grote hek, dat is het paleis, zei de voorbijganger, maar vandaag is niemand thuis. De Koning is in een andere stad zijn verjaardag vieren. De kaboutertjes waren helemaal teleurgesteld. We zijn helemaal uit Beek gekomen, zeiden ze. We hebben speciaal ons oranje jasje aangetrokken en willen de Koning feliciteren. Dat gaan vandaag hier niet meer lukken, zei de voorbijganger. Ze besloten toch te gaan kijken en in ieder geval een foto te maken. Nadat ze bij het paleis waren geweest hebben ze nog een paar mooie plekjes in de Hofstad bezocht. Het was heerlijk weer en ze genoten met volle teugen. Aan het einde van de middag zijn ze op de tram gestapt. Ze zullen een paar dagen bij hun familie in de buurt blijven logeren. Alles bij elkaar was het een leuke Koningsdag.

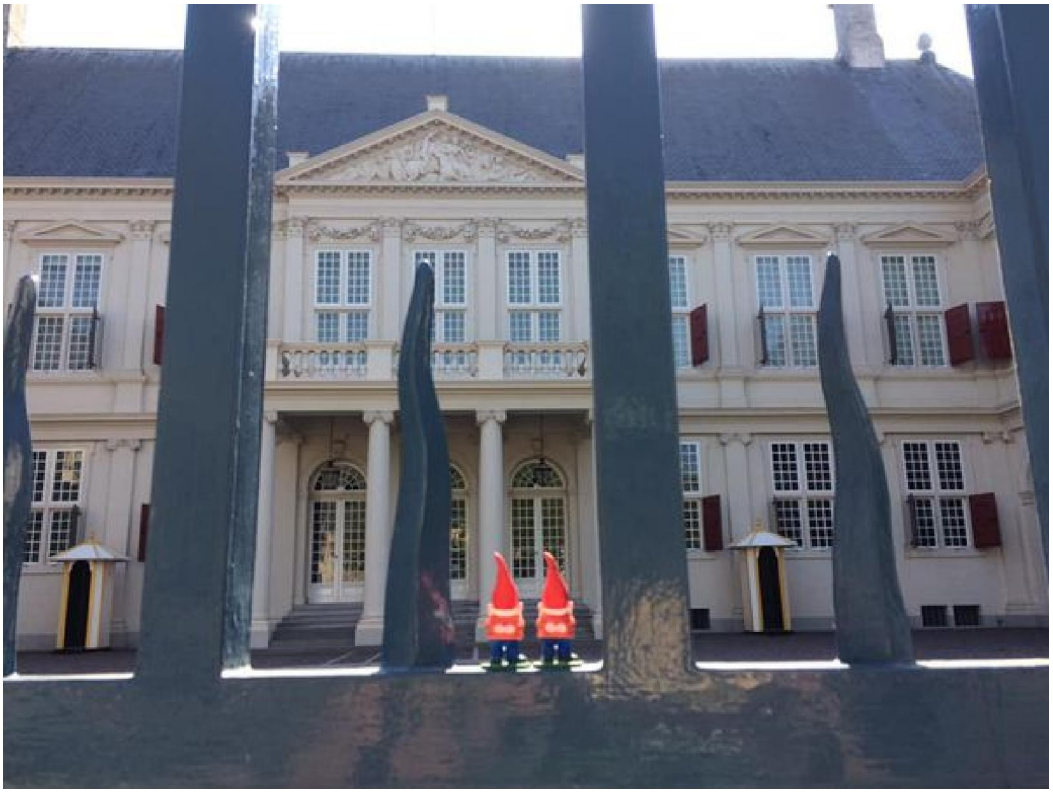

De Zwerfkabouter

De neefjes waren onlangs in de Hofstad waar ze de koning wilde feliciteren met zijn verjaardag. Toen bleek dat hij niet thuis was hebben ze er nog een gezellige dag van gemaakt. ‘s Avonds zijn ze met de tram naar familie gereden waar ze een paar dagen hebben gelogeerd. Tijdens een van hun uitstapjes kwamen ze een echte zwerfkabouter tegen. Die heeft hun ook nog van alles laten zien in de buurt van de Hofstad. Zo zijn ze samen gezellig een dagje naar het strand geweest. De neefjes hebben de zwerfkabouter verteld van hun familie in Beek. Ook dat er bijzondere familieleden wonen, met hele speciale deurtjes en er zelfs een kleinkunsttheater is. De zwerfkabouter wilde die familie ook wel leren kennen en vroeg of hij mee mocht naar Beek. Hij is immers een zwerfkabouter. Gisteren zijn ze samen met de trein naar Beek gereden. Vanmorgen zijn ze in alle vroegte op pad gegaan. Eerst naar het bos. Niet overal was iemand thuis, maar ze hebben op verschillende plekken koffie met vla gekregen. De zwerfkabouter vind Beek helemaal te gek. De Beekse kabouters moeten alleen een beetje wennen, want ze vinden dat de zwerfkabouter een beetje raar praat. Pa Pinkelman heeft uitgelegd dat als de neefjes aan het stand zijn, de strandkabouters ook moeten lachen hoe ze zelf praten. De zwerfkabouter vind het best leuk, zo kun je een beetje horen waar iemand vandaan komt. Dat moet je koesteren, je afkomst mag je niet verloochenen, zei pa Pinkelman. Toen fronste ze hun wenkbrauwen en keken heel moeilijk. Tegelijk zeiden ze “ver-watte”? En begonnen heel hard te lachen. “Verloochenen” zei pa Pinkelman. Dat betekend dat je nooit mag vergeten waar je geboren bent, waar je groot geworden bent en wat je ouders je hebben geleerd. Jullie zijn Baekse kabouters, jullie en je ouders zijn hier geboren, jullie hebben misschien ooit wel ergens anders gewoond en misschien gaan jullie ook ooit weer ergens ander wonen. Maar een stukje Beek zul je altijd bij je blijven meedragen, al is het maar het accent waarmee jullie praten. Daarom mag je je afkomst nooit “verloochenen”. De zwerfkabouter vond dat mooi uitgelegd. Ja, zeiden de neefjes, vanmiddag kwamen we een jongetje tegen in het park die praatte ook met een accent. Zijn oom die bij hem was zei dat hij uit Amsterdam komt en ook al bij een paar deurtjes had aangeklopt. Jammergenoeg was er bij die deurtjes niemand thuis. Na een rondje door het park en het bos hebben de neefjes en de zwerfkabouter op een terrasje een hamburger met frietjes gegeten. Op dat terras waren vogeltjes in een nestkastjes hun huisje aan het inrichten. Ze vlogen af en aan met zachte veertjes en kleine takjes. Na hun terrasbezoek zijn ze nog bij een paar kabouters in het dorp langs geweest en uiteindelijk hebben ze genoten van de avondvoorstelling in het theater. De zwerfkabouter blijft een paar dagen in Beek logeren en hoopt dat iemand hem binnenkort meeneemt naar een andere leuke plaats.

Wie is de mol?

De neefjes waren zich een beetje aan het vervelen. Na een ochtend binnen rondhangen heeft hun moeder hun naar buiten gestuurd. Ze gaan naar het park, misschien is daar wel iemand die met hun wil spelen. Maar de gansjes krijgen volop zwemles, de vogels zijn druk met het bouwen van hun nestjes. De zon schijnt nog niet lekker en onder de struiken is het nog een beetje nat. Ze vinden niemand die met hun wil spelen. Ze struinen een beetje doelloos langs de beek. Daar proberen ze zonder nat te worden van de ene op de ander steen te springen. Onder een boomstronk ontdekt een neefje een gat in de grond. Zo nieuwsgierig als ze zijn kruipen ze er achter elkaar naar binnen. Ze kunnen er niet rechtop in lopen, dan stoten ze continu hun puntmuts af. Daarom kruipen ze. Na een paar tellen wordt het al pikdonker. Ze voelen van alles onder en over hun heen kruipen. Een regenworm kronkelt over hun heen. Blee zegt het neefje, je had je handen wel eens mogen wassen, nu zit ik helemaal onder de glibber zooi. De regenworm begint te lachen. Hahahahaha, ik heb helemaal geen handen en glibbert vrolijk verder. Uit de verte horen ze tientallen voetstapjes heel snel hun kant op komen. Voor ze het weten worden ze zonder blikken of blozen door een paar pissebedden omver geduwd. Dan kruipen ze ergens tegenop dat de hele gang in beslag neemt. Het beweegt een beetje en is heel zacht. Wie bent u? Vragen de neefjes. Ik ben een mol, zegt de mol, en wie zijn jullie? Wij zijn kabouters, zeggen de neefjes. Mmmmm, zegt de mol, kabouters? Die ben ik hier nooit eerder tegen gekomen. Laat me eens aan jullie voelen, zegt de mol, dan weet ik hoe jullie er uitzien. Maar het is hier toch pikdonker, hoe kunt u dan weten hoe we uitzien, zegt het kaboutertje verbaasd. Ik heb maar hele kleine ogen zegt de mol, ik zie niet zoals jullie, maar ik kan wel heel goed voelen. Met zijn zachte pootjes en lange voelsprieten rond zijn neusje, voelt en besnuffelt hij de neefjes helemaal. Dat kriebelt en ze beginnen hard te giechelen. Hé, kan het daar wat rustiger, zegt een stem verderop in de tunnel. Hier liggen een paar larven te slapen, die hebben rust nodig want over een paar dagen komen daar sluipwegen uit. Sttt.. fluisterde de mol, die sluipwespen willen we hier onder de grond niet storen. Klim maar op mijn rug dan breng ik jullie naar de uitgang. De mol kruipt met de neefjes rustig naar de eerstvolgende uitgang. Midden in het park komen ze weer boven de grond. Als jullie een volgende keer komen moeten jullie me maar roepen, ik heb heel goede oren en weet precies waar jullie zijn. De neefjes bedanken de mol en gaan naar huis. Daar wacht hun eerst een warm bad voor ze aan de soep mogen beginnen. Hun ondergrondse avontuur was tot in hun oren terug te vinden.

Daslooksoep

De neefjes zouden vandaag voor pa Pinkelman de schuur opruimen. Sinds ze in Beek wonen is er veel rommel in de schuur gezet en hebben ze nog niet de tijd genomen om dat netje op te ruimen. Na het ontbijt vertrokken ze naar de schuur maar ze hadden eigenlijk helemaaaaaaaaal geen zin in dat klusje. Als we nu eerst even naar het bos gaan, misschien kunnen we dan vanmiddag de schuur opruimen zei de ene tegen de ander. Ze bedachten zich geen moment en vertrokken fluitend richting bos. Ze keken nog even in de molshoop of de mol daar misschien net was, maar die was er niet. De gansjes hadden al zwemles gehad. Ze zaten onder het toeziend oog van pa en ma gans, als een kluitje bij elkaar een dutje te doen. Ze scharrelde verder langs de beek, helemaal tot aan het einde van het bos. Onderweg kwamen ze verschillende bloemen tegen die ze vorige week daar nog niet hadden gezien. Aan het einde van het bos was vorige week wel al een heel stuk bedekt met groene bladeren. Nu zaten daar witte bloemen in. Dat rook erg lekker vonden de neefjes. Onder het groen was het een drukte van jewelste met allerlei insecten, torren, mieren, pissebedden, het rende er allemaal rond. De neefjes klommen op een takje dat tussen het groen de lucht in prikte. Vandaar konden ze de bedrijvigheid op de grond goed zien. Na een tijdje vonden ze het wel goed geweest en kregen ook een beetje trek in iets lekkers. Kom we gaan naar huis zeiden ze, kijken hoe het in de schuur uitziet. Na een flinke omweg kwamen ze weer thuis waar pa Pinkelman op hun zat te wachten. En jongens, zei pa Pinkelman, is de schuur al opgeruimd. De neefje keken elkaar aan en zeiden volmondig JA. Mmmmmmm zei pa Pinkelman weten jullie dat zeker. Ze begonnen een beetje te blozen en hielden hun mond. Kom eens hier zei pa Pinkelman, laat me jullie puntmust eens ruiken, volgens mij vertellen jullie niet helemaal de waarheid. Pa Pinkelman sloot zijn ogen en snoof een diepe teug lucht op van de puntmutsen van de neefjes. Volgens mij hebben jullie de hele morgen tussen het bloeiende daslook rondgehangen. Hoe weet u dat vroegen de neefjes? Jullie kunnen Pinkeman niet voor de gek houden, en liegen doen kaboutertje niet, zei pa Pinkelman. Nooit meer liegen, al is de leugen nog zo snel, de waarheid achterhaald hem wel! Ala, hop, de schuur in jullie, dan krijgen jullie daarna lekker daslooksoep van tante Pollewop.

Vacantie aan de kust

Na de onrust over de plotseling verdwenen kabouters is er een ware speurtocht ontstaan. Het hele land was in rep en roer, Baek was te klein, waar zijn onze kleine vrienden naartoe vertrokken? De krant, tv en zelf de Nederlandse radio hebben oproepen gedaan om uit te kijken naar de Baekse kabouters. Iedereen heeft meegezocht. De zwerfkabouter die een paar dagen eerder uit Baek was vertrokken heeft meteen zijn familie en vrienden in het hele land gewaarschuwd. Pa Pinkelman had namelijk al snel het vermoeden dat een groepje kabouters geobsedeerd was geraakt door zijn verhalen over de kust en dat ze daar nu zelf een kijkje wilde gaan nemen. Het netwerk van de zwerfkabouters is gigantisch. Het nieuws verspreidde zich daardoor als een razende door het hele land. Al snel kwamen berichtjes binnen van een groepje van 5 kaboutertjes en een bakkertje. Uit midden Limburg kwam het eerste bericht. Een zwerfkabouter had gezien dat ze stiekem in een caravan kropen die op een parkeerplaats langs de snelweg stond. Een groepje kraaien heeft die caravan een tijdje gevolgd. De achtervolging is bij de grens met Brabant overgenomen door een paar ingeseinde nijlganzen. Bij de volgende stopplek zijn de nijlganzen door het dakraampje de caravan in ingekropen. Daar troffen ze een gigantische ravage aan. De kabouters hadden onderweg de koelkast opengemaakt. Door het gehobbel was de hele inhoud over hun en door de caravan gerold. Een kabouter zat helemaal onder de pruimenjam, een ander keek beteuterd door een bakje knoflookolijven dat over hem heen was gevallen. Twee kabouters zaten helemaal onder de vanille vla. Eentje zat in een hoekje met een pakje boter, vastgeprikt op zijn puntmuts. Maar.... waar was het bakkertje? Vanuit een grote plas ranja siroop kwamen voetstapjes vandaan, die onder een kastje verdwenen. Daar zat achter het deurtje het bakkertje, doorweekt met plakkerige roze ranja. Hij was alles behalve blij. Alles wat hij aanraakte bleef aan hem plakken. Nadat ze een beetje waren bijgekomen en de nijlganzen hun hartelijk hadden uitgelachen ging de caravan plotseling weer rijden. Voor de nijlganzen was het te gevaarlijk om uit de rijdende caravan weg te vliegen met de kaboutertjes op hun rug. Intussen was een groepje meeuwen, door de kraaien ingelicht dat de caravan met kabouters in de richting van de kust reed. Een hele zwerm meeuwen volgde de caravan op de voet. Een nijlgans kroop door het dakraam naar buiten en hield zich daar goed vast. De andere nijlgans bracht de kabouters een voor een naar buiten waar ze onder de veren van de ene nijlgans konden kruipen. Vanaf het dak konden de handige meeuwen hun daar een voor een oppikken. De caravan was al vlak bij de kust tijdens het uitvoeren van de reddingsoperatie. De meeuwen met de nijlganzen in hun kielzog vlogen de kabouters naar het strand. Daar pikte de meeuwen eerst alle lekkers van hun af waarna ze zich in de zee konden wassen. De kabouters waren blij, behalve het bakkertje. Hij plakte nog steeds een beetje en keek heel bedroefd. Wat is er aan de hand vroeg de meeuw. Nou zei het bakkertje, ik ben vandaag jarig en had gehoopt aan het strand mijn verjaardag te kunnen vieren. Maar dat kan toch alsnog zei de meeuw. Weet je wat. We vliegen jullie naar ons lievelingsplekje, dat is niet aan het strand maar daar heb je wel het mooiste uitzicht op de zee. Een echte feestlocatie. Er wonen hele lieve mensen en daar mag je alle ranja uit je oren wassen. Even later stond het hele zooitje, gewassen en met schone kleertjes aan, bij ondergaande zon te kijken naar de bootjes in de haven. Het bakkertje glunderde, dit is de mooiste verjaardag van mijn leven. De vriendelijke mensen hebben aan pa Pinkelman laten weten dat ze voorlopig bij hun kunnen blijven logeren en de kaboutertjes nog meer aan de

kust gaan laten zien. Gelukkig, iedereen is weer terecht en in Baek kunnen we weer rustig slapen.

Kinderdijk

Vanmorgen waren de neefjes bij de vijvers in het park. Ze waren naar de gansjes gaan kijken. Die zijn al heel groot en kunnen ook al goed zwemmen. Achter hun stopte op de parkeerplaats iemand met een hele grootte motor. De neefjes waren de interesse in de gansje in één oogopslag kwijt. Ze liepen naar de motor en keken sprakeloos naar het grootte apparaat. Dat is stoer hè, zei de vriendelijke meneer die er met een lenige beweging van af stapte. Willen jullie er eens op zitten? Vroeg hij, nou dat hoefde hij geen tweede keer te vragen. Voorzichtig tilde hij de neefje op het grootte zadel. Ze vonden het prachtig. Willen jullie een stukje meerijden? Ook daar hoefde ze zich niet over te bedenken. Ik ben op weg naar mijn vriend die woont op een heel mooie plek aan het water. Dat vinden jullie vast leuk. De vriendelijke meneer stopte de neefjes in zijn jaszak. Ze konden zich daar goed vasthouden en toch naar buiten kijken. Na een uurtje rijden stopte de ze en stapte de vriendelijke meneer van zijn motor. Kijk zei hij, we zijn in Kinderdijk. Hier in de buurt woont mijn vriend. “Kinderdijk” zeiden de neefjes, waar zijn die kindertjes? Ik zie allen maar water en molens. En waarvoor zoveel molens. Thuis hebben we ook een molen. Daar gaan we ook wel eens kijken bij onze oom en tante die daar wonen. Dat is maar een molen om graan te malen. Zijn hier dan zoveel mensen dat er zoveel graan moet worden gemalen? Nee, zei de vriendelijke meneer, deze molens zijn niet om graan te malen. Kijk eens om je heen. Er is hier heel veel water. Mijn vriend woont in een klein dorpje, dat heet Kinderdijk. Dat dorpje ligt lager dan de riviertjes die hier stromen. Deze molens malen niet maar pompen water op. Zo zorgen ze dat het water bij de dorpjes weg blijft en de mensen daar veilig kunnen wonen. Ja, dat zijn we in Limburg niet gewend. Het stukje Nederland waar we nu zijn ligt bijna net zo laag als de zee. Mooi hè? zei de vriendelijke meneer, dat is ook techniek, net zoals mijn motor.

Ijskoud zomer avontuur

De neefjes kijken al maanden uit naar de zomer die maar niet wil komen. De bomen in het bos zijn inmiddels al groen. Aan de fruitbomen is de meeste bloesem al weer weg. Op de kersenboom kun je al kleine groene balletjes zien hangen, maar de zomer... die hebben we nog niet echt gezien. Deze week zou dat gaan veranderen. Het zou eindelijk zomers warm worden. De neefjes waren al een paar dagen in hun nopjes. Ze wilde zodra het lekker weer was gaan vissen. Gisteravond hadden ze hun hengels al klaar gelegd en broodjes gesmeerd, ze zouden zodra de zon op was gaan vissen. Toen pa Pinkelman vanmorgen van huis ging zag hij de hengels nog in het gangetje staan, maar de neefjes waren nergens te bekennen. Dat is verstandig dacht pa Pinkelman, ze zullen ook wel hebben gehoord dat er vanmiddag misschien onweer komt. Ze zullen wel iets anders zijn gaan doen, dacht pa Pinkelman. Maar toen de neefjes niet op tijd thuis waren voor het avondeten begon pa Pinkelman zich een beetje zorgen te maken. Dat betekend meestal niet veel goed. Omdat hun hengels nog in het gangetje stonden wist pa Pinkelman niet waar hij moest beginnen met zoeken. Via de kabouter tam-tam werden alle Baekse kabouters gevraagd om uit te kijken naar de neefjes. Pa Pinkelman en tante Pollewop waren beide op de fiets het hele dorp door gereden. Niemand had de neefjes gezien. Toen ze na een uur thuis kwamen stond de keuken blauw van de rook. Tante Pollewop was vergeten het vuur uit te zetten onder de aardappels en de erwtjes en worteltjes. Het waren allemaal gloeiende kooltjes geworden. Nadat de rook was opgetrokken waren ze blij dat er verder niets was gebeurt, maar van het avondeten was behalve de soep, niets meer over. Inmiddels begon het buiten al donker te worden. Wat de neefjes ook uitspoken, voor het donker zijn ze altijd thuis. Iedereen maakte zich inmiddels zorgen maar niemand kon iets doen. Pa Pinkelman en tante Pollewop hadden nog niet gegeten, maar kregen toch een beetje trek. Geef mij maar een ijsje zei pa Pinkelman tegen tante Pollewop, verder heb ik nergens trek in. Als tante Pollewop de la open trek van de vriezer schrikt ze zich onnozel. Tot haar stomme verbazing ziet ze tussen de ijsjes twee rode puntmutsjes met onder ieder een kaboutertje met een blauwe neus. Tante Pollewop roept pa Pinkelman en samen halen ze de bevroren neefjes uit de vriezer. Van de kou kunnen ze niet meer bewegen en niets meer zeggen. Gelukkig was de soep niet aangebrand. Als ze weer kunnen bewegen eten ze een grote kom warme soep. Hoe komen jullie eigenlijk in de vriezer vraagt pa Pinkelman dan? Het zou zo warm worden vandaag daarom wilde we een paar ijsjes meenemen. Maar de ijsjes waren eigenlijk te zwaar voor ons. Toen we ze uit de la wilde tillen vielen we er zelf in en klapte de deur dicht. We hebben heel hard geroepen maar niemand kon ons horen. Gelukkig is pa Pinkelman een enorme snoepkaus die iedere avond een ijsje wil, anders hadden de neefjes nu nog in de vriezer gezeten.

Vrieslollies
sucettes à congeler
SANS AGENT DE CONSERVATION
SANS COLORANTS
OHNE FARBSTOFFE

Waar wonen de kabouters?

Op de onderstaande kaarten staan de locaties waar op 9 mei deurtjes te vinden zijn.

Veel speurplezier

Beek Noord

9 Mei 2021

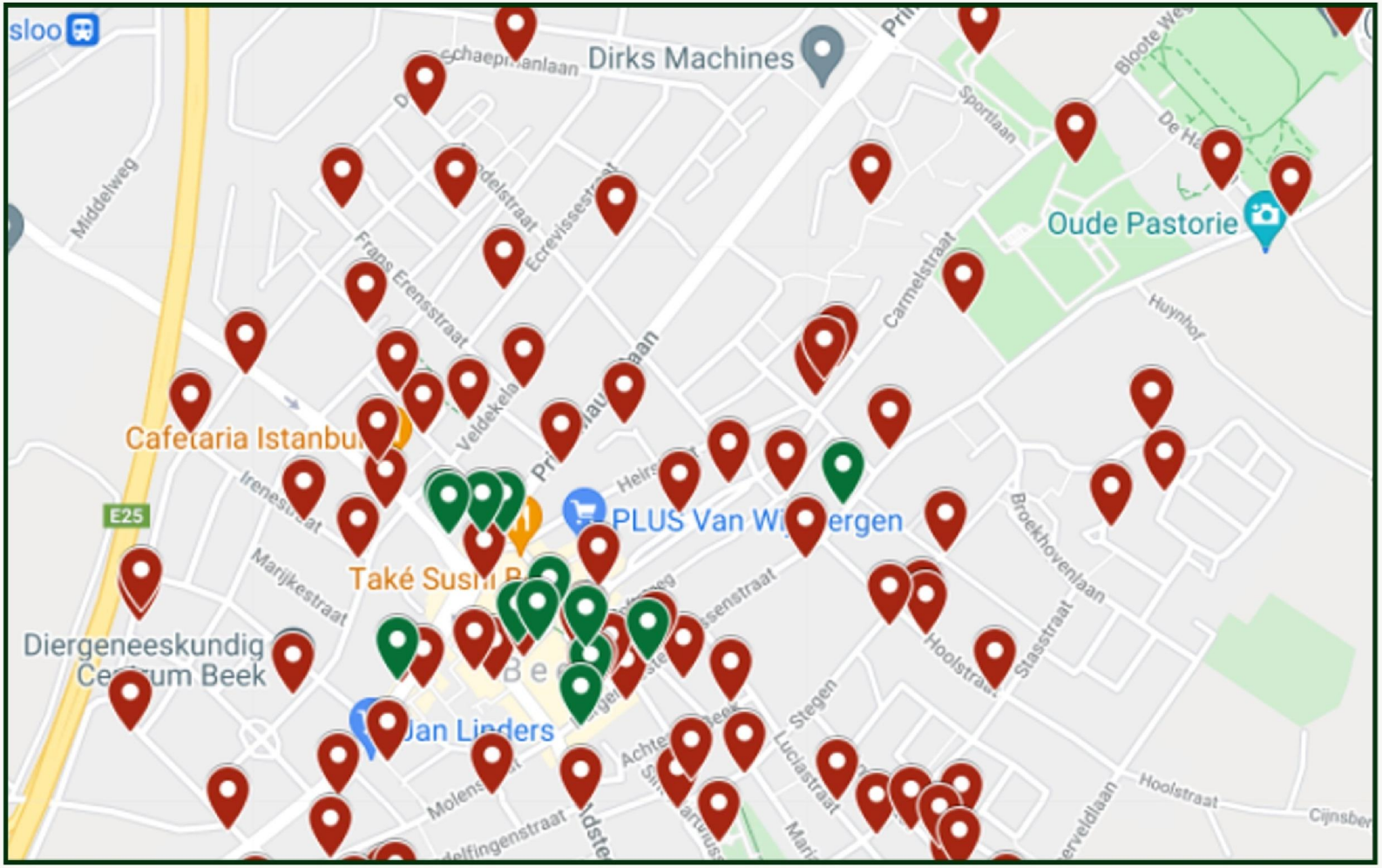

Beek Zuid

9 Mei 2021

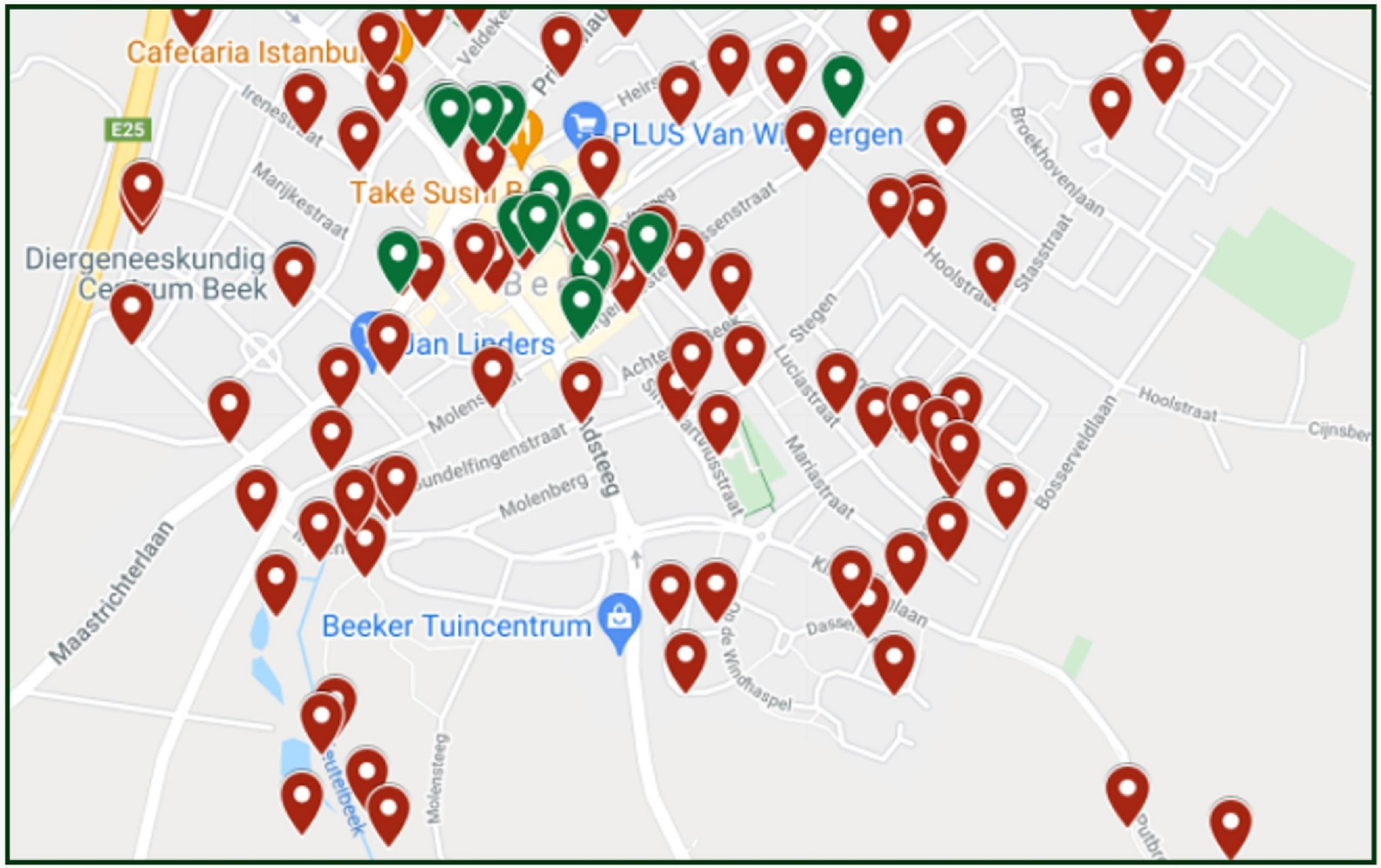

Geverik, Kelmond en bos

9 Mei 2021

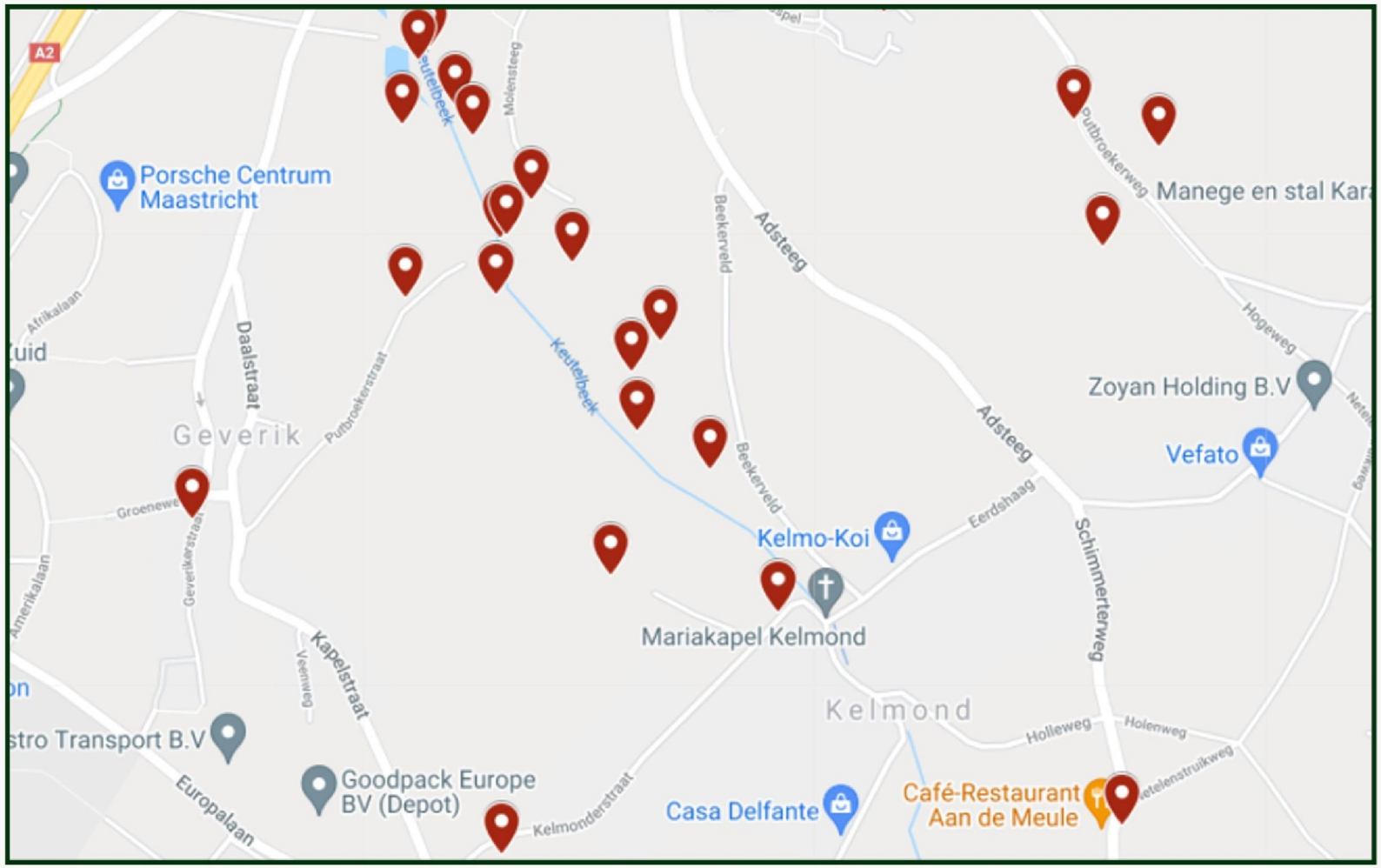

Neerbeek

9 Mei 2021

Spaubeek
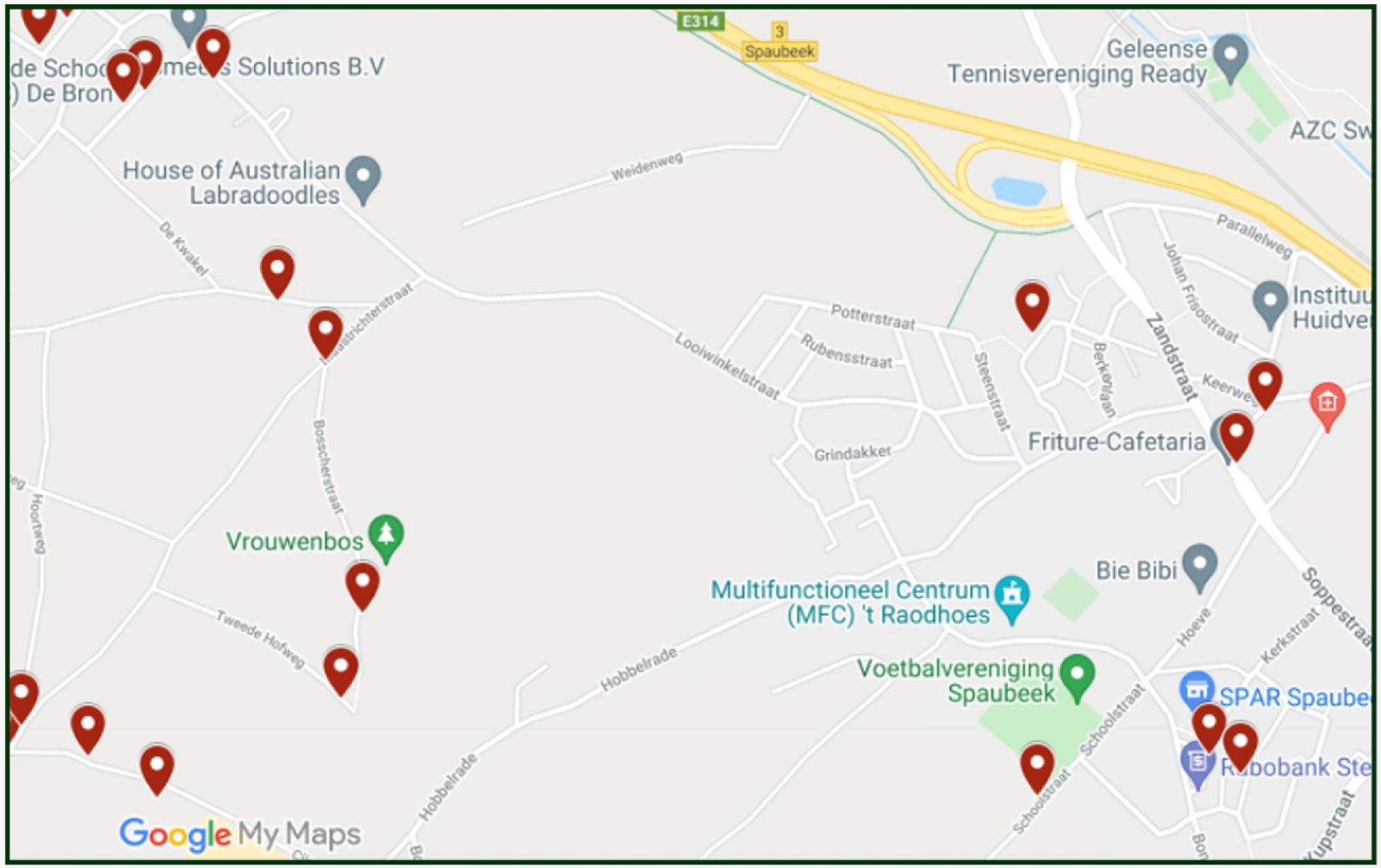
9 Mei 2021